

Vampyrmaffian (del 3)

Jag gick ut från kontoret med lätt darrande steg. Eric stod lutad mot ena väggen och log ett avslappnat leende. "Där ser du att du kan lita på mig." Jag nickade och såg undran i hans blick. "Du tittar på den nya slagkämpen för maffian." Jag snurrade runt ett varv. "Jag tycker om det jag ser," sade han långsamt och höjde menande på ena ögonbrynet. Om jag inte var född i farstun flörtade den här länge bad-ass vampyren med mig. Det kunde bli riktigt intressant. Hur kunde livet förändras på en sekund tänkte jag och rynkade pannan. Nåväl, att jag fortfarande andades var gott nog för mig.. för tillfället iallafall. Skulle jag få ägna resten av mitt liv med att oroa mig för att maffian skulle ta slut på mig om jag försökte bryta mig loss? Med en rysning skakade jag bort de tankarna. Eric räckte ut sin ena hand och jag tog emot den. "Dags att gå hem," menade han. Det lät bra i mina trötta öron. Allt min kropp ville var att sova. Stjärnorna syntes nu på den bläcksvarta himlen. De glimmade kallt mot mig. Vinden blåste. Min varma säng var allt jag kunde tänka på nu.

Eric hittade mitt hus utan problem. Inte så konstigt med tanke på att de hade spionerat på mig. Med en plötslig impuls bjöd jag in bad-ass vampyren eftersom han var min nya trygghet. Först såg jag tvivel i de kalla blå ögonen men sedan kom ett stråk av.. glädje? lust?

Han satte sig i en av stolarna medan jag fixade i köket. Eftersom vampyrer inte drack kaffe tog jag bara en kopp till mig själv. Det här skulle hjälpa mig att hålla mig vaken. Den varma sängen skulle få vänta trots allt sade jag tyst för mig själv.

Mina händer värmdes sig mot den varma koppen. I ögonvrån såg jag att Eric betraktade mig tankfullt. "Jag är ledsen men jag har inget syntetiskt blod att bjuda på." Min röst lät ursäktande. "Det är lugnt." Sedan stirrade han på min hals. Gulp! Inte kunde han väl mena..? Jo, tydligen suckade min mentala röst cyniskt. Skulle jag vara en snäll flicka och ge lite av mitt blod till den här snyggingen?

En liten stunde senare var det exakt vad jag gjorde.

Huggtänderna gjorde två små hål i halsen och han sög kraftfullt. Ögonen glittrade och det var den mäktigaste upplevelse jag varit med om.. hittills. "Wow!" utbrast jag innan jag kunde hejda stavelsen på min tunga. Eric slutade suga och skrattade varmt. "Inte så tokigt va, sötnos?" Med en lätt rysning skakade jag på huvudet. "Bra," menade han och sänkte sitt huvud igen. Det kanske var sjukt, men när jag såg mitt blod rinnandes ur hans mun blev jag upphetsad. Inte lite heller.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Vampyrens hjärta med Poeter.se id #30966 innehar upphovsrätten